

Tove Jørgensen (DKP):

Som socialministeren sagde, vil det ikke være så svært for DKP at gå ind for disse forslag, for de er næsten ord til andet en afskrift af det DKP-forslag, der var til første behandling den 2. november 1978, altså samme dag som dette forslag blev fremsat.

Der er selvfølgelig nogle punkter, der ikke er de samme, og det gælder punkt 1. Jeg kan da godt være enig i det, der er blevet sagt; hvis det er nødvendigt med en præcisering, er det udmærket at få den frem. Men i virkeligheden mener jeg, at der allerede i loven og dens forarbejde ligger en præcisering, når den tidligere socialminister, hr. Jacob Sørensen, har kunnet sige, at det nødvendige antal pladser er det faktiske og pædagogiske behov. Det er også et spørgsmål, hvor meget ministeransvarligheden indgår i det.

Nu nævnte ministeren, at det er lagt ud til de lokale organer, og at man ikke kan blande sig i det. Det er nu ikke helt rigtigt, for der sendes jo sparevejledninger ud, og kommunerne følger dem mere og mere; det viser redegørelserne for udbygningsplanerne. Der var engang, hvor herremændene havde hånd og halsret over bønderne; det var også decentralisering. Det, det kommer an på, er, på hvilken måde det foregår, og når vi herinde fra folketinget den ene gang efter den anden begrænser kommunernes muligheder for at gøre noget som helst, giver jeg ikke så meget for det, fordi det er simpelt hen bare et spørgsmål om at få besparelser igennem.

Hvad angår punkt 2, er jeg ganske enig. Det hænger også sammen med det forslag, DKP har stillet, idet vi er gået ind for, at maksimumsgrænserne helt skal ophæves, således at kommunerne selv kan fastsætte dem og få fuld refusion. Jeg sagde ved førstebehandling af vores eget forslag: når særfor-sorgen udlægges, vil det simpelt hen blive nødvendigt at kigge på maksimumsgrænserne til daginstitutionerne, for hvis ikke personalnormeringerne ændres, vil det ikke være muligt at optage de handicappede i de almindelige institutioner, således som man sagde intentionen var med udlægningen. Så er det, man må stille spørgsmålet: hvem skal betale det? Er det de andre forældre? Så bliver det nemlig nødvendigt at se på både forældretakster og fripladsgrænser, for hvis man hæver maksimumsgrænserne automatisk, vil

det også føre til en stigning af forældretaksterne, hvis ikke man nedsætter dem procentvis. Det er det, der ligger i punkterne 3 og 5.

Hvad angår forhøjelsen af tilskudsprocenten til daginstitutionerne, hænger det netop også sammen med, at kommunerne skal aflastes for den ekstra byrde, de får med udlægningen, og som vi ikke helt har tiltro til kan klares over bloktilskuddene alene, ikke med de nedskæringer, der har fundet sted, og med den ændrede regulering af bloktilskuddene, der skal gå på forventede behov og på den økonomiske situation. Det vil sige, at man kan barbere, og at det i virkeligheden bliver kommunerne, der kommer til at betale også mere end en udbygning.

Hvad angår punkt 6 om kapaciteten for børnehaver og fritidspædagogseminarier, kan jeg sige, at DKP har stillet det samme forslag som ændringsforslag til finansloven og er ganske enig i, at det vil være nødvendigt. Hvis socialdemokratiet vil gennemføre deres kongresbeslutning om gratis daginstitutioner, er der ingen tvivl om, at der vil blive behov for det.

Så skal jeg til fru Yvonne Herløv Andersen sige, at jeg jo ikke kan gøre for, at fru Yvonne Herløv Andersen lægger os motiver i skoene, som vi ikke har med hensyn til, hvad der skal ske i daginstitutionerne. Jeg mindes, at der engang har været betalingsskoler her i landet, og de var betydelig mere indoktrinerende, end da vi fik den gratis folkeskole, hvor der i hvert fald blev lidt afbalancering. Jeg har tiltro til, at hvis vi fik gratis daginstitutioner, ville vi også have mulighed for at få nogle gode institutioner, og så ville der også være behov for de pædagoger, der skulle til.

Grethe Philip (RV):

Vi er i det radikale venstre positive over for, at der sker en stadig udbygning af institutioner for børn og også – det vil jeg gerne tilføje – af antallet af dagplejepladser. Vi er også positive over for, at man rundt omkring igen overvejer normeringen i disse institutioner. Man var sikkert under sparebestræbelserne i nogle tilfælde hårdere, end det egentlig var hensigtsmæssigt, og jeg synes, det var ønskeligt, om man overalt i kommunerne tog disse spørgsmål om normeringer op til fornyet overvejelse.